

TAYFUN PİRSELİMOĞLU • Cerrah

TAYFUN PİRSELİMOĞLU Trabzon'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Viyana'ya gitti, Hochschule für Angewandte Kunst'ta resim ve gravür eğitimi aldı. Dünyanın çeşitli şehirlerinde sergiler açtı, ortak sergilere katıldı. Sine-maya senaryo yazarak başlayan Pirselimoglu "Hiçbir yerde" (2002), "Rıza" (2007), "Pus" (2009), "Saç" (2010), "Ben O Değilim" (2013), "Yol Kenarı" (2017), "Kerr" (2021) ve "İdea" (2024) filmlerini yönetti. Pirselimoglu, *Çöl Masalları* (1996), *Kayıp Şahıslar Albümü* (2002), *Malihulya* (2003), *Şehrin Kuleleri* (2005), *Kerr* (2014), *Berber* (2016), *Kadastrocu* (2021) ve *Cerrah* (2024) romanlarının yanı sıra *Otel Odaları* (2009), *Harry Lime'nin En Yeni Hayatları ya da Üçüncü Adam'a Övgü* (2012), *Çölün Öbür Tarafı* (2018) hikâye kitaplarının ve *Mithra ve Bildırıncılar* (2011) adlı anı kitabının yazarıdır.

İletişim Yayınları 3460 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 620

ISBN-13: 978-975-05-3708-0

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKI ÇİZİM Tayfun Pirselimoglu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Cerrah

Sinan'a...

İçindekiler

1	Hikâye başlıyor...	9
2	Gecenin ilk tesadüfü	18
3	Turuncu bereli kız	25
4	Uzun gecenin ucuna doğru	38
5	Bir başka tesadüf	41
6	Tanışma faslı	47
7	Kimlikler?	54
8	Sonra da şöyle bir şey oluyor	59
9	Paradise	64
10	Artık bu kadarı da...	74
11	Vehbi Çaylak	78
12	Karanlık İstanbul	87
13	Kalkın gidiyoruz	90
14	Hızlı, daha hızlı	95
15	Ama bu bir cinayet!	100
16	Daha ne olabilir ki?	106

17	<i>Yine tam zamanında</i>	113
18	<i>İstanbul'un vaziyeti</i>	118
19	<i>Saniye Elmas'a ne oldu?</i>	121
20	<i>Dönelim sayın bakana</i>	126
21	<i>Sona doğru</i>	136
22	<i>Eve dönüş</i>	141

Hikâye başlıyor...

Adam gözlerini Tarık Kara'ya dikmiş, masanın sağındaki koltukta kaykılmış bir halde öylece oturuyordu. Tarık Kara ise aşırı uzamış kaşlarının altında huzursuzluk verecek ölçüde merakla kendisini süzen o patlak gözlerden kurtulmak için sol taraftaki koltuğun ucuna tünemiş olan Amir Numan'a dönmüştü; dönmüştü ya üzerindeki neredeyse temasını hissederek dolaşan o kuşkulu nazarlar yüzünden gayriihtiyari arada bir kafasını tekrar ona doğru çevirmeden duramıyordu. O sorgulayıcı bakışlardan hakikaten huzursuz olmuştu. Neden sonra, odadaki suratları inceleme ruhsatına gerçekten sahip tek kişi olduğunu hatırlamış gibi o da döndü, adama daha uzun ve dikkatli bakmaya başladı. Adam başta böyle bir düelloya niyetli değilmiş gibi gözlerini kaçırdı; kafasını tavandaki ışıkları yanmayan eski avizeye çevirdi ama bir süre sonra tekrar ona döndü. Karşılıklı bakışmaya başladılar. Adamın yaşını kestirmek zordu; kırk da olabilirdi, elli de. İri kepçe kulaklarından fıskıran kalın kıllar ve o makas değmemiş arsız kaşlar daha fazlasının da olabileceğinin işaretiydiler lakin aşırı gür ve o ölçüde sık saçlarında, kırçıl posbıyık-

larında en ufak bir beyazlık seçilmiyordu. Onlara boya değmediği belliydi –olsa hemen anlardı– ama en azından buradaki kılına özel bir önem verdiğinin işaretiymiş gibi briyantınle de bolca sıvazlanmışlardı. Artık pek kimselerde olmayan uzun favorileri çenesine yakın bir yerden daha önce rastlamadığı ölçüde damarları fırlamış şakaklarına doğru bir kalem marifetiyle çizilmiş gibi yükseliyordu. Adam nazarların orada dolaştığını anlayınca bir anomali işareti gibi duran iri parmaklı elini geniş alnında, fırlak damarlarında, ardından kafasında gezdirdi. Tarık Kara parmağındakini ancak o zaman fark edebildi; akikten, üzeri ay-yıldız kakmalı, ucuz ama bir o kadar da heybetli bir şövalye yüzüğü. Ardından, adam bıyıklarını sıvazladı, o yüzüklü parmağını posbıyıklarının altında gezdirdi, sanki canı acıyormuş gibi iniltili bir ses eşliğinde derin bir nefes aldı. Burun kanatları tuhaf bir şekilde genişleyip daraldılar. Cebinden bir sigara paketi çıkardı –yabancı, Tarık Kara'nın daha önce hiç görmediği bir marka–, önce Numan'a, sonra Tarık Kara'ya, sonra tekrar Numan'a uzattı ve komik bir şekilde o koca elinin içerisinde kaybolmuş paketi ikisinin arasında hızlı bir şekilde gezdirmeye devam etti. Numan da Tarık Kara da sanki çocuksu bir illüzyon gösterisiymiş gibi ısrarla gidip gelen o eli seyrederken olumsuz şekilde kafalarını salladılar. Sonunda acıklı bir tebessümle onlara bakan adam durdu, bu teklifinin karşılık görmemiş olmasına hayıflandığını belirtir biçimde dudaklarını büzdü ve o kaba saba halinden beklenmedik bir incelelikle kendisi de yakmadı. Sanki hepsi birer sigara yaksalar, sonra hepsi dumanlarını birlikte havaya salsalar birdenbire bir muhabbet çemberi oluşacak, o da buna vesile olmanın keyfine varacaktı. Lakin öyle olmadı ve adam manasız hevesini iyice derinlere gömüp canı sıkkın bir halde paketi cebine soktu. Arkasına yaslandı; gözlerini tekrar Tarık Kara'ya çevirdi. Arkadaki koridora açılan kapının yanında dikilen –

daha önce Tarık Kara'nın da görmediği– siyah paltolu genç yaşlardaki sivil polis de aşikâr bir can sıkıntısı içerisindeydi; odadaki varlığına bir mana veremediğinden midir nedir, Tarık Kara'nın, zamanında ilaç firmalarından gelen takvimlerden kesip çerçevelediği, duvardaki rengi atmış resimlerle, en az onlar kadar soluklaşmış diploma ve sertifikalarını yüzüncü defadır taramakla meşguldü. (Bir ara göz göze geldiklerinde o belgelerin ona ait olabileceğinden şüphe duyduğunu açık etmiş gibi mahcubiyet içinde kafasını öne eğdi.) İçeri girdiği andan itibaren ilerideki aralık kalmış kapıdan görünen odadaki dağınık yatakla alakalı kapıldığı merakı ise devam ediyor olmalıydı. Duvardakilerden vazgeçtiğinde hafifçe eğilip içerisini görmeye çabalıyordu. Bulunduğu yerin aynı zamanda sefil bir ev olma ihtimalini kafasında tartmış, olabileceğine hâlâ tam olarak kanaat getirememişti. Numan ise bir yandan elindeki pembe kapaklı ince dosyayı havada daireler çizdirerek anlamsızca sallıyor, diğer taraftan sırtarak aldığı kredinin üç taksitini ödememesi üzerine evine gelen tebligatı koşturarak gittiği bankanın müdürünün ağzına nasıl tıktığı konusunda Tarık Kara'nın hiç mi hiç ilgisi ni çekmeyen bir şeyler geveliyordu. Güya, kâğıdı önce –bütün banka personelinin önünde– buruşturup müdürün suratına atmış, sonra da zorla ağzına sokmuştu. Buldukları beşinci kattaki daire binanın hemen yanından geçen viyadükle aynı hizadaydı ve Numan'ın oradan akan yoğun trafiğin biteviye uğultusuna karışan ince sesi hakikaten dayatılmazdı. (O hastalıklı gibi duran zayıf cüssesine denk düşecek incelikte tiz bir sesi vardı Numan'ın.) Bir ara hiddetine eşlik eden elindeki dosya aniden havaya fırladı, düşerken önce masaya çarptı, ardından Tarık Kara'nın Almanya'da işçi olan uzak bir akrabasının zamanında sigara kartonlarının yanında hediye diye getirdiği, ortasında yarı çıplak bir deniz kızı resmi olan seramik küllüğü devirdi. Küllük yere,

Numan'ın ayaklarının ucuna, marley zemine düştü ama kırılmadı. Numan küllüğü yerden kaldırırken birden duraldı. Elindeki küllüğü ilk defa böyle bir şey görüyormuş gibi incelemeye başladı. İçindeki resmin ne olduğunu anlaması, ardından onun ima ettiği müstehcenliği idrak etmesi zaman aldı. Bu meşakkatli sürece paralel şekilde suratında beliren beşuş ifade giderek genişledi. Aşikâr ki, hep orada, masanın ucunda duran küllükle ilgili bunca zaman sonra keşfettiği bu sevimli hayasızlık –gülümseyerek bakan deniz kızının zeminde dikkat çekici bir kabarıklık yapan göğüslerinden sadece biri tam olarak seçilebiliyordu, diğerini uzun saçları kapatmıştı– Numan için görünenden de fazlasını ima ediyordu. (Tarık Kara çok meyletmesine rağmen onunla en başından beri cinsellikle ilgili konulara girmemeye, onun bu ısrarlı müptezelliğine ortak olmamaya özen göstermişti. Numan'ın onun bu mazbutluğunu can sıkıcı bulmasına da hiç mi hiç aldırılmıyordu.) Numan'ın ince kırçıl bıyıkları hafiften titremeye başlamışlardı. Küllüğü tam Tarık Kara'nın önüne koydu; manalı bir şekilde kaşını, gözünü oynatıp sivri burnuyla kızı işaret etti; bir iskelete aitmiş gibi duran parmağıyla kızın göğüs kabartısını ağır ağır ovalarken geniş geniş sırttı. Tarık Kara kızın göğsü üzerinde gezinen o edepsiz par-maktan ötürü tuhaf bir utanca kapıldı. Hemen önünde gerçekleşen aşikâre bir şehvet ânına şahitlik etmek canını sık-mıştı. Çaresiz bir halde kafasını öne eğdi ve ancak o anda elinde bir kalem tuttuğunu ve onunla önündeki kâğıda abuk sabuk çizgiler çizmiş olduğunu fark etti; birtakım suratlar – nedeni malum– saç ve bıyık taramaları, tekrarlanan eğri çiz-giler, yuvarlaklar, helezonlar. Numan bir süre daha o saldırgan edepsizliğine devam etti ve sonra meramı neyse ona nail olmuş gibi parmağını aniden çekti, küllüğü özenle eski ko-numuna getirdi. Ardından konuşmasına neredeyse bıraktığı cümleden devam etti. Tarık Kara derin bir nefesle arkasına